Ні тобі пощади, ні вільготи,
І ніяких парламентарів!
Бачать, що твій гнів перегорів,
Добре знають, як ти і чого ти
Серцем і душею присмирів,
Та війни скінчити неспромога:
Хай вже смерть, коли не перемога.

От твоє бажання і збулось —
Ти ж любив на релях колихання...
Вільний ти для іншого кохання,
Раз того вернути не вдалось.
Як наказ звучить твоє прохання;
Відповіді краще не чекай
І деінде втіхи пошукай.

Так мені велять Пиха і Хіть,
Давнішні лихі мої дорадці.
Як їм опиратьcя? Шкода праці!
Все глушить дует старих страхіть
Тут, на тлі знайомих декорацій,
В місті, де минувшина брудна
З горя допивається до дна,

В цім Парижі, що змарнів і зблід
Після учорашнього весілля
І курника щось собі з похмілля,
Як на лаві п'яний інвалід.
Хіть єхидно каже із підпілля:
"Ти, старий, дістав уже своє!"
І Пиха безмовною стає.

Стукав я — мені не відчинили
Тих дверей, сам бачиш ти, Христе,

І стіна відчуження росте,
І любов не встане із могили...
Хоч моє ж ягнятко золоте
Напаси, дай корму запашного
І від вовка вборони страшного!

А іще, мій пастирю благий,
Серце упаси моє самотнє,
Щоб воно, відчайне і скорботне,
Зваблене блудним вогнем надій,
Не зійшло на поле соромотне,
Не буяло в дикому степу...
Наверни на праведну тропу!